

Hồi 13

Lệnh Hồ lão quái xuất chiêu

Tam Hồ thấy vậy giật mình kinh hãi, định lên tiếng cảnh giác Nhị Hồ, chợt thấy bóng người nhấp nhoáng, Tuệ Giác đại sư đứng chắn giữa Hoạt Diêm Vương và Nhị Hồ.

Hoạt Diêm Vương thấy vậy, lùi sau hai bước, lạnh lùng nói:

- Đại sư định làm gì thế này?

Tuệ Giác đại sư nghiêm mặt:

- La thí chủ chớ hiểu lầm, lão nạp tuyệt đối không thiên về bên nào, cục diện trước mắt chắc La thí chủ hiểu rõ, chúng ta đồng tâm hiệp lực tuy chưa chắc có thể vượt qua ba cửa ải này của Huyền Đô cung, nhưng nếu nội bộ chúng ta xung đột lẫn nhau, đối phương sẽ ngư ông đắc lợi, chẳng hay La thí chủ có thấy đúng không?

Hoạt Diêm Vương tuy không cam tâm nhưng tiếp tục động thủ với Nhị Hồ cũng chưa chắc giành được phần thắng, hơn nữa lão không muốn và cũng không dám đắc tội với vị cao tăng. Thế nên, khi Tuệ Giác đại sư dứt lời, lão chẳng nói chẳng rằng hậm hực lui ra, ngồi xuống đất tiếp tục vận công điều tiết, như không hề quan tâm đến tình thế trước mắt.

Thật ra không phải lão không quan tâm đến sự sống chết của bản thân mình, mà là vì lúc lão vận tụ công lực, đã hít vào rất nhiều hơi sương ngũ sắc, tuy lão công lực thâm hậu cũng cảm thấy tâm thần xao động, ý chí không sao tập trung nên định nhanh chóng vận công đẩy khí độc trong người ra.

Lúc này ba anh em Nghiêm Phụng Sơn, Phụng Lai và Phụng Hoàng vẫn tiếp tục rượt đuổi Trường Tôn Sở với hai vị đạo trưởng Vô Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân, trông như ong bướm bay lượn trong sương khói không chịu buông tha.

Nhị Hồ thấy Hoạt Diêm Vương đã chịu hòa hoãn mới quay lưng sang Tuệ Giác đại sư nói:

- Đã lâu ngưỡng mộ Đạt Ma Thập Nhị Chỉ của đại sư là võ lâm nhất tuyệt, chẳng hay có thể...

- Hồ thí chủ định bảo lão nạp dùng Đạt Ma Thập Nhị Chỉ chế ngự các vị tiểu thí chủ Nghiêm gia phải không?

Tuệ Giác đại sư mặt lộ vẻ do dự, ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Tình trạng của họ lúc này có lẽ cũng chỉ còn cách ấy, nhưng... vấn đề hậu quả...

Liễu Minh đại sư tiếp lời:

- Sư huynh không nên quá đắn đo, muốn cứu mạng họ chỉ còn cách sử dụng tuyệt học của môn tôn tạm thời chế ngự họ...

Tuệ Giác đại sư vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Nhị Hồ như trung cầu ý kiến sau cùng của ông để rồi quyết định.

Ngay khi ấy, ba anh em họ Nghiêm rượt đuổi Trường Tôn Sở và hai vị đạo trưởng bỗng chậm lại, nhưng người nào cũng mặt mày co rúm, mồ hôi nhễ nhại, nghiêng răng trèo treo như muốn nuốt chửng người đang rượt đuổi và mỗi bước đi xương cốt toàn thân kêu răng rắc, dáng vẻ hết sức ghê rợn.

Nhị Hồ thấy vậy sốt ruột nói:

- Xin đại sư ra tay mau kéo trễ e rằng...

Tuệ Giác đại sư bỗng mắt rục tinh quang, kiên quyết nói:

- Được!

Đồng thời người đã tung lên, Nhị Hồ với Liễu Minh đại sư chưa kịp nhìn rõ động tác của ông, chỉ nghe “phịch” một tiếng, Nghiêm Phụng Sơn đã ngã xuống đất, tiếp theo đến Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Hoàng.

Thương Ngô Tam Hồ với Trường Tôn Sở thấy Tuệ Giác đại sư chỉ thoáng chốc đã chế ngự hết ba người mất lý trí và hung mãnh như thú dữ, chỉ phản võ công ấy cũng đủ khiến người thán phục rồi.

Vô Ưu thượng nhân ha hả cười nói:

- Đạt Ma Thần Công của đại sư đã luyện đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh rồi, thật khiến bản đạo lại được mở rộng tầm mắt thêm lần nữa.

Tuệ Giác đại sư tuy nhanh chóng chế ngự ba thiếu niên võ công khá cao nhưng bản thân cũng mỏi mệt, trán thoáng hiện mồ hôi nên chỉ mỉm cười lặng thinh, ngồi xuống vận công điều tức.

Phải biết Đạt Ma Thập Nhị Chỉ Pháp là một môn tuyệt học do tổ sư khai sơn phái Thiếu Lâm với tâm huyết cả đời mới luyện thành, đó là một môn chân công nội gia dùng ý ngự chí, lúc sử dụng hoàn toàn bằng vào khí thuần dương chí tinh chí cao của cá nhân dồn vào ngón tay, với phương pháp cách không đã huyết điểm vào mười hai yếu huyết toàn thân.

Người bị chỉ pháp này điểm trúng, toàn thân cơ năng liền ngưng hoạt động như đã chết, chẳng kể trình độ công lực, trong vòng bảy ngày nếu không được giải huyết bằng thủ pháp độc môn, người ấy chắc chắn sẽ chết.

Thế nhưng, cho dù huyết đạo được giải, nếu không được nội công tinh thuần giúp người ấy phục nguyên thì cũng mất hết công lực, trở nên người tàn phế.

Đạt Ma Thập Nhị Chi là tuyệt học bất truyền của phái Thiếu Lâm, bao đời chỉ truyền cho chương môn nhân, nên giới võ lâm chỉ biết chương môn Thiếu Lâm thân hoài tuyệt kỹ ấy nhưng rất ít ai được chứng kiến tận mắt, phen này Tuệ Giác đại sư vì tình thế bức bách mới thi thố, tuy nhiên trên thực tế quần hào cũng chỉ thấy lão thiền sư vung tay búng chỉ mà thôi.

Bởi môn chỉ pháp này thuần thuộc cách không điểm huyết nên người thi thố chẳng những nhắm huyết chuẩn xác mà còn phải dùng sức thật đúng mức, tuyệt đối không được sai lệch, nên dù Tuệ Giác đại sư công lực thâm hậu, sau ba lần thi thố cũng tiêu hao khá nhiều chân nguyên, cần phải vận công điều tức.

Lúc này Hoạt Diêm Vương đã đẩy chất độc trong người ra, chỉ thấy toàn thân lão bốc hơi nóng nghi ngút và mùi hôi thối rất kỳ lạ, giờ mới từ từ cảm thấy đầu óc sáng suốt, tuy lão công lực thâm hậu cũng không khỏi kinh khiếp vì sự lợi hại của Nhân Uẩn Mê Trận này.

Lão từ từ mở mắt ra, thấy mọi người đã ngồi xuống vận công điều tức và bốn anh em họ Nghiêm đều nằm dài trên đất, lão không hiểu nguyên do, tưởng là họ đã chết bèn thảm nhủ:

- Ba ả của Lệnh Hồ Cao, giờ mới ả thứ nhất đã khiến cho người nhân vật danh trọng võ lâm này khốn đốn, vậy thì ả thứ nhì và thứ ba hẳn rất là lợi hại.

Lão đang ngẫm nghĩ, quần hào đã điều tức xong, Tuệ Giác đại sư đứng lên trước nói:

- Tạm thời đành để các vị tiểu thí chủ này mất đi tri giác, khi nào mọi người ra khỏi Huyền Đô cung hãy giải huyết và giúp họ hành công phục nguyên.

Nhị Hồ thắc mắc hỏi:

- Chẳng hay vì sao đã giải huyết rồi còn phải giúp họ hành công phục nguyên vậy?

Tuệ Giác đại sư buông tiếng thở dài, bèn sơ lược giải thích nguyên nhân vì sao Đạt Ma Thập Nhị Chi độc truyền cho chương môn và sử dụng trong tình huống vạn bất đắc dĩ.

Quần hào hiện diện tuy đều biết chương môn Thiếu Lâm thân hoài tuyệt kỹ này, nhưng chẳng rõ lợi hại đến vậy, thấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi theo lời Tuệ Giác đại sư, rồi đây muốn phục hồi công lực cho họ, cần có ba người nội công đạt đến cảnh chí cao với bản thân chân nguyên truyền vào trong người họ.

Thế nhưng, người trong công lực ai cũng xem khí chân nguyên của bản thân như là sinh mạng, đừng nói không ai chịu xả thân vì người, mà dù chịu hy sinh đi nữa, khí chân nguyên của bản thân có đủ gánh lấy trọng nhiệm này hay không?

Thương Ngô Tam Hồ tuy tình nghĩa kim lan như thủ túc, nhưng nghe xong lời nói của Tuệ Giác đại sư cũng không khỏi hoài nghi về công lực của mình, chẳng rõ có thể giúp anh em họ Nghiêm phục nguyên hay không?

Tam Hồ nhìn Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Xin hỏi đại sư, với công lực của ba huynh đệ tại hạ, có thể giúp huynh muội Nghiêm gia phục nguyên hay không?

Tuệ Giác đại sư gẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Lão nạp chưa rõ trình độ nội công của ba vị thí chủ nên không dám khẳng định, nhưng lão nạp có thể hết sức mình giúp một tay, còn hai người nữ thì lão nạp đành chịu.

Tam Hồ lại hỏi:

- Xin hỏi đại sư, ngoài vậy ra có còn cách nào khác nữa không?

Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn Vô Ưu thượng nhân...

- Cách thì có, nhưng... không biết người có cách ấy có chịu hay không?

Vô Ưu thượng nhân ha hả cười tiếp lời:

- Đại hòa thượng lại dòm ngó Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của bản đạo phải không?

Tuệ Giác đại sư vội chấp tay:

- A Di Đà Phật! Đức Phật giàu lòng từ bi, chẳng hay đạo huynh có chịu ban cho bửu đơn hay không?

Lão hòa thượng nói xong, mọi người đều với ánh mắt mong mỏi nhìn Vô Ưu thượng nhân.

Phải biết Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của Vô Ưu thượng nhân là với nhân sâm ngàn năm phối hợp với mấy loại dược vật quý hiếm chế luyện ba năm mới thành và chỉ có mười mấy viên, có công hiệu khởi tử hồi sinh, là một thần dược được giới võ lâm thèm muốn nhưng khó mà cầu xin được.

Nào ngờ Vô Ưu thượng nhân lại ha hả cười nói:

- Đại hòa thượng hà tất nói vậy, đại hòa thượng đã có thiện tâm trước, lẽ nào bản đạo chịu để cho đại hòa thượng giành hết? Đành rằng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn luyện thành chẳng dễ, nhưng thần y thánh dược chủ yếu là cứu nhân tế thế, bản đạo sẵn sàng tặng mỗi người một viên.

Với thân phận và địa vị của Tuệ Giác đại sư lại thêm giao tình với Vô Ưu thượng nhân mà còn chưa dám chắc chắn cầu xin được Cửu chuyển Hoàn Hồn Đơn, vậy mà Vô Ưu thượng nhân lại khẳng khái tặng cho, thật khiến mọi người hết sức bất ngờ.

Tuệ Giác đại sư lại chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Lão nạp xin đa tạ!

Thương Ngô Tam Hồ với Trương Tôn Sở cũng cùng tiến tới cảm tạ Vô Ưu thượng nhân.

Vô Ưu thượng nhân bỗng vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, ngập đầy huyền cơ chậm rãi nói:

- Các vị đừng đa lễ như vậy, phải biết là bản đạo giúp họ khôi phục công lực chẳng phải là vô duyên vô cố, mà theo bản đạo quan sát tinh tú, võ lâm thiên hạ đã sắp xảy ra một trận kiếp nạn vô tiền khoáng hậu, rồi đây chẳng rõ có biết bao đồng đạo giang hồ khó thoát khỏi vận số này. Phen này bản đạo tái xuất giang hồ, tuy không muốn gây ra sát nghiệp nhưng cũng là ứng kiếp mà đến vì có ý định cứu vãn võ lâm, nhưng chẳng rõ có thể nhân định thắng thiên hay không?

Dứt lời, nhắm mắt lại lặng thinh.

Vô Ưu thượng nhân chẳng những võ công tái thế mà còn kiến thức uyên bác, là một kỳ nhân dị sĩ rất được giới võ lâm kính ngưỡng, những lời này do ông thốt ra khiến mọi người hiện diện thấy đều sững sốt kinh hoàng.

Thế là quần hào đều yên lặng dăm chiêu, như đã quên mất mình đang bị hãm thân trong Nhân Uẩn Mê Trận của Huyền Đô cung.

Hoạt Diêm Vương lúc này đã đẩy hết độc khí trong người ra ngoài, thấy mọi người chỉ toàn nói về những chuyện không liên quan đến cục diện trước mắt, bèn nói:

- Các vị có muốn xông ra khỏi Nhân Uẩn Mê Trận hay không? Nếu muốn sao lại bàn chuyện xa vời, ích gì kia chứ?

Đại Hồ mỉa mai:

- Chẳng lẽ la huynh đã nghĩ ra được lương sách xông trận rồi ư?

Hoạt Diêm Vương cứng họng, hết sức bẽ mặt, vừa định trả đũa, bỗng nghe ba tiếng chuông vang lên, tiếp theo là tiếng động âm ỉ, nuốt lại những lời định nói ra.

Quần hào đưa mắt nhìn, chỉ thấy bốn chữ Nhân Uẩn Mê Trận đã ẩn đi, thay vào đó xuất hiện một đường hầm sâu hút.

Tình huống thay đổi quá đột ngột, đang lúc mọi người đang thắc mắc không hiểu Lệnh Hồ lão quái lại giờ trò quái quỷ gì, bỗng thấy bóng đỏ thấp thoáng, cửa đường hầm đã xuất hiện hai tỳ nữ áo đỏ trẻ đẹp, trong tay mỗi người xách một chiếc hộp đựng thức ăn, tha thướt đi về phía quần hào.

Hai tỳ nữ đi đến trước quần hào, không nói một lời, chỉ đặt hai chiếc hộp xuống đoạn quay người trở lại đường hầm, chốc lát đã khuất dạng.

Cũng trong lúc ấy, hơi sương ngũ sắc nhanh chóng tan đi, chỉ thoáng chốc không còn chút nào nữa.

Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn hai chiếc hộp đựng thức ăn màu đỏ, mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ cung chủ sợ chúng ta chết đói, đã phái người mang thức ăn đến, các vị cứ yên tâm mà dùng, tuyệt đối không sợ bị trúng độc đâu Hai chiếc hộp đỏ được đậy kín, chẳng rõ bên trong đựng gì, vậy mà Tuệ Giác đại sư lại bảo đựng thức ăn và quả quyết không có độc, khiến mọi người đều hết sức lấy làm lạ.

Hoạt Diêm Vương không tin nói:

- Đại sư căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Tuệ Giác đại sư nghiêm giọng:

- Lão nạp tuy chưa từng gặp Lệnh Hồ cung chủ, nhưng qua lời đồn đại biết rất rõ cá tính và con người ông ấy nên mới dám quả quyết, nếu La thí chủ không tin, cứ mở hộp ra xem thử.

- Vậy sao đại sư không tự ra tay?

Tuệ Giác đại sư mỉm cười, hiên ngang sải bước đi đến bên hai chiếc hộp đỏ.

Ngay khi ấy, Tam Điệp Ma Địch lại truyền tiếng nói của Lệnh Hồ Cao:

- Tuệ Giác đại sư thật là đại lượng, đã không với dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nếu lão phu muốn lấy mạng các vị, đâu cần phải dùng thủ đoạn đê hèn hạ độc trong thức ăn? Dù võ công các vị cao đến mấy thì cũng có thể chịu đựng thêm một thời gian ngắn nữa trong Nhân Uẩn Mê Trận mà thôi. Cho các vị biết, trong Huyền Đô cung của lão phu tuyệt đối không có một vật gì có độc, các vị cứ việc yên tâm.

Hoạt Diêm Vương nghe đến đó, không nén được buông tiếng cười khẩy.

Lệnh Hồ Cao như thể nhìn rõ vẻ mặt và nỗi lòng của từng người, nói tiếp:

- Ngay cả khí màu mà các vị đã hít vào trong người cũng không hề có độc tính, tuyệt đối vô hại đối với thân thể người...

Hoạt Diêm Vương không sao nén nổi nữa, quát to:

- Khí màu không có độc sao lại khiến người mất lý trí và trở nên điên cuồng? Hừ! ai tin những lời quái quỷ này của các hạ?

Lệnh Hồ Cao buông tiếng cười dài:

- Đúng là ếch ngồi đáy giếng, sự hiểu biết quá ít nên mới hoài nghi như vậy. Hơi sương trong Nhân Uẩn Mê Trận chỉ là khí bốc ra từ lò luyện thuốc, chẳng những vô hại mà nếu biết vận dụng còn có thể giúp công lực gia tăng vượt bậc. Nhưng có điều trong khắp thiên hạ, ngoại trừ Tam Điệp Ma Địch của lão phu, hắc hắc hắc...

Lão bỗng bỏ dỡ câu nói, buông tiếng cười dài đầy ngạo mạn, thật chẳng xem quần hào hiện diện ra gì.

Nhất là Hoạt Diêm Vương La Tư uy chấn hai vùng vân Quý, ngạo thị giang hồ đã mấy mươi năm, vậy mà bị Lệnh Hồ Cao ví như ếch ở đáy giếng, lão không tức giận sao được?

Dù sao đi chăng nữa Hoạt Diêm Vương cũng là bá chủ một phương, luận thân phận địa vị là thủ lĩnh Hải Long hội, lệnh ra như núi, ai dám chống lại? Chỉ bởi nguyên nhân gì đó lão mới phải hạ mình chịu sự sai khiến của Đại Nguyên giáo và dưới sự chỉ huy của Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm, điều ấy đã khiến lão như kẻ cầm ngậm bò hòn, chịu đắng mà không sao nói được.

ái nữ La Võng Cơ bị Ma Thiết cung bắt giữ đã khiến lão sinh lòng phản nghịch Đại Nguyên giáo, giờ đây lại bị Huyền Đô cung chủ Lệnh Hồ Cao lăng nhục, bất giác thâm than:

- La Tu này đường đường là đại long đầu Hải Long hội, nhất hô bách ứng, nhưng thật ra là gì trong Đại Nguyên giáo, và nay lại bị một cung chủ của giáo ấy khinh miệt như vậy?

Gương mặt vàng ệch của lão biến đổi liên hồi, sau cùng khi Lệnh Hồ Cao vừa dứt lời, lão giận dữ hét to:

- Lệnh Hồ Cao, ngươi là hạng người gì? Có bản lĩnh sao không ra đây quyết một phen cao thấp với lão phu, mà lại chui rúc trong bóng tối giờ trò quái quỷ?

Lệnh Hồ Cao lại hăng hắc cười dài, giọng rề rề nói:

- Lão phu tuy chưa từng gặp cương thi ba phần giống người bảy phần giống quỷ như ngươi, nhưng qua bộ dạng cũng biết là ai rồi, nếu không nghĩ tình ngươi từng có nhiều công lao với bản giáo, hôm nay ngươi khó mà ra khỏi mê trận nửa bước, ngươi nên im miệng thì hơn.

Tiếng nói rõ ràng là nhờ vật truyền đi bằng nội công, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy như đang đối mặt nhau, đồng thời như Còn thấy rõ cả diện mạo và cử động của quần hào, thật khó mà lý giải nổi.

Quần hào thắc mắc thầm nhủ:

- Chẳng lẽ Lệnh Hồ lão quái đã luyện thành tuyệt học Thiên Thị và Địa Thính mà giới võ lâm không ai luyện được hay sao?

Ngay khi ấy, bỗng nghe Hoạt Diêm Vương giận dữ quát:

- Lệnh Hồ Cao, ngươi hãy nghe đây, lão phu xin tuyên bố trước mọi người, bắt đầu từ hôm nay Hải Long hội không còn chịu sự ước thúc của bất kỳ ai nữa, còn như là bạn hay thù với Đại Nguyên giáo, đó là tùy giữa đôi bên có ân hay có oán, nhưng Lệnh Hồ Cao ngươi hống hách, khinh người thế này, lão phu thề quyết một phen sinh tử với ngươi.

Lão bởi ái nữ đang hãm thân trong tay người của Ma Thiết cung nên tuy trong lúc thịnh nộ vẫn còn giữ lời, nhưng vô hình chung cũng đã thừa nhận mối quan hệ với Đại Nguyên giáo trước đây.

Sở thuộc Hải Long hội chẳng ít cao thủ, quần hào nghe Hoạt Diêm Vương nói đều mừng rỡ thầm nhủ:

- Nếu ma đầu này quả làm đúng những gì đã nói, chẳng những bỏ được thế lực hoạt động công khai của Đại Nguyên giáo mà còn tạo phúc không ít cho giới võ lâm trong vùng vân Quý.

Nhưng Lệnh Hồ Cao vẫn lạnh lùng cười nói:

- Hải Long hội bất quá chỉ là một hạt cát giữa sa mạc đối với Đại Nguyên giáo, đi hay ở tùy ngươi, nhưng với võ công xoàng xĩnh của ngươi mà đòi quyết một phen sinh tử với lão phu, hắc hắc, rõ là trứng chọi đá.

- Lão thất phu chớ có khua môi múa mép...

Hoạt Diêm Vương trong tiếng quát đã tung mình nhanh như chớp lao về phía cửa đường hầm.

Quần hào đang do dự không biết bên cản ngăn hay theo cùng, đã nghe Hoạt Diêm Vương hự lên một tiếng, lão vừa lao đến cửa đường hầm đã bị văng ngược trở lại.

Thì ra Hoạt Diêm Vương trong cơn thịnh nộ đã vận tụ công lực Hàn âm Chương định xông vào đường hầm tìm Lệnh Hồ Cao quyết một phen sinh tử, nào ngờ vừa đến cửa hầm, bỗng từ trong xô ra một luồng kinh lực mãnh liệt đẩy lão bật lui trở ra.

Hoạt Diêm Vương rúng động cõi lòng, hai chân chạm đất, chú mắt nhìn vào trong đường hầm, chỉ thấy trong ấy trống hoắc, không có một vật nào, chẳng rõ kinh lực uy mãnh vừa rời từ đâu phát ra, bất gi ác thảm như:

- Xem ra trong Huyền Đô cung này quả là lợi hại, Lệnh Hồ lão quái chẳng hề nói ngoa...

Thế là nhục khí của lão đã tiêu tan không ít. Ngay khi ấy, chỉ nghe Vô Ưu thượng nhân ha hả cười nói:

- La thí chủ muốn vào trong ấy cũng chẳng cần gấp vội, Lệnh Hồ cung chủ đã cho mang thức ăn đến rồi, chúng ta đâu thể phụ bỏ thịnh ý của ông ấy, hãy đến đây thưởng dùng thì hơn.

Hoạt Diêm Vương đã không xông vào đường hầm được, đành nhân cơ hội này lui trở về. Đưa mắt nhìn, quả nhiên Tuệ Giác đại sư nói không sai, trong hai chiếc hộp đồ toàn là thức ăn và cơm còn nóng hổi, hết sức hấp dẫn.

Thì ra, trong lúc lão tức giận xông về phía đường hầm, Tuệ Giác đại sư đã mở hai chiếc hộp đồ ra.

Lúc này Hoạt Diêm Vương càng cảm thấy bẽ mặt hơn, mặc dù bụng đang đói cồn cào, nhưng vì mình đã hoài nghi lời nói của Tuệ Giác đại sư, nếu bây giờ mà cùng ăn với mọi người thì xấu hổ, nên cố giữ vẻ bình thản nói:

- Muốn dùng thì các vị cứ tự tiện, La mỗ ăn không nổi.

Đoạn xếp bằng ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Quần hào thấy vậy, biết là lão trong lúc vọng động đã bị thiệt thân, bèn đưa mắt nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống bắt đầu ăn uống.

Hoạt Diêm Vương thấy vậy càng thêm bực tức, lão nói có độc mà kẻ khác nói không có, lão không chịu ăn nhưng kẻ khác cứ ăn, những biểu hiện lão không cao mình bằng kẻ khác. Đối với Tuệ Giác đại sư và Vô Ưu thượng nhân thì lão còn bội phục phần nào, nhưng Thương Ngô Tam Hồ mà trước nay lão xem chẳng ra gì nay như cũng hơn lão rất nhiều.

Quần hào ăn uống, riêng Hoạt Diêm Vương thầm toan tính, giờ đây Hải Long hội đã công khai tách rời Đại Nguyên giáo, nhất định Đại Nguyên giáo chẳng dễ gì để yên cho lão, tuy trong Hải Long hội chẳng ít cao thủ, nhưng chỉ so với Huyền Đô cung chủ Đại Nguyên giáo thì cũng kém rất xa rồi.

Nếu như Đại Nguyên giáo hưng sư vấn tội lão, chỉ một mình Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm thôi cũng đã khó đối phó rồi, huống hồ trong Đại Nguyên giáo nào phải chỉ một người như Lăng Hồng Diễm.

Với lực lượng của Hải Long hội mà đơn độc đối địch với Đại Nguyên giáo khác nào trúng chọi đá, châu chấu đá xe, vậy thì Hải Long hội rồi đây sẽ ra sao? Vấn đề này cứ quay cuồng trong đầu Hoạt Diễm Vương...

Sau cùng, lão đã có một quyết định sáng suốt, đó là sau khi thoát khỏi Huyền Đô cung sẽ quản thúc nghiêm ngặt đệ tử Hải Long hội, chỉ thị rõ phải đứng về phía bạch đạo, vì võ lâm chủ trì chánh nghĩa, vậy họa may có thể giành được sự thông cảm của các đại môn phái, nhờ họ trợ giúp hầu giữ lại được cơ nghiệp đã vất vả gầy dựng bấy lâu Lòng đã quyết, nỗi lo âu và do dự liền tiêu tan, và thậm hạ quyết tâm sẽ chân thành hợp sức với quần hào xông qua ba cửa ải của Huyền Đô cung.

Trong lúc quần hào cũng đã ăn uống xong, Vô Ưu thượng nhân cười to nói:

- Lệnh Hồ cung chủ, bản đạo xin đa tạ cung chủ!

Liên sau đó, Tam Điệp Ma Địch lại truyền đến tiếng của Lệnh Hồ Cao nói:

- Bất kỳ ai vào bốn cung, không phân biệt thù hay bạn, trước khi chết lão phu đều cung cấp đầy đủ thức ăn nước uống, không cần phải cảm tạ. Giờ các vị đã no rồi, vậy hãy xông ải thứ nhì đi thôi.

Quần hào nghe vậy thấy đều bất giác sững sờ.

Tiếng nói lạnh toát của Lệnh Hồ Cao lại vang lên:

- Nhân Uẩn Mê Trận đến đây là dứt, các vị chưa phá được nhưng tuyệt học mới của lão phu đã được thực nghiệm trên người bốn thiếu niên nam nữ kia rồi, nếu giam hãm toàn bộ các vị trong trận này thì hai môn tuyệt học còn lại của lão phu không còn tìm được người thích đáng để mà thí nghiệm nữa, hắc hắc hắc...

vô Ưu thượng nhân không chờ lão cười dứt, đã hỏi:

- Nhưng Lệnh Hồ cung chủ cũng chưa làm gì được chúng tôi trong trận này mà chỉ có thể khiến cho mấy vị tiểu huynh đệ bị mất bản tính, vậy thì môn tuyệt học mà cung chủ đã tham ngộ ba mươi năm dài cũng chẳng có gì lạ.

- Vô Ưu đạo trưởng định thăm dò sự thật về Nhân Uẩn Mê Trận đâu cần phải dùng cách khích tướng, hắc hắc hắc...

Vô Ưu thượng nhân thoáng ngẩn người, thảm như:

- Lão quái này quả nhiên lợi hại.

Lệnh Hồ Cao cười dứt nói tiếp:

- Thôi thì lão phu cho các vị biết rõ vậy. Nhân Uẩn Mê Trận quả là không có gì kỳ lạ, nhưng điều lạ là ở trong Nhân Uẩn Đan Khí của lão phu, chỉ cần trúng phải Đan Khí này, bất kỳ ai công lực cũng tức khắc gia tăng, dưới sự điều khiển của Tam Điệp Ma Địch, lâm trận ứng địch hết sức dũng mãnh. Vốn ra lão phu đã dùng phương pháp này sai

khiến dã thú, nay mang thí nghiệm với người cũng đạt được thành công. Hắc hắc hắc! Các vị tuy nhờ công lực thâm hậu phong bế huyết đao chưa bị trúng Đan Khí ấy, nhưng đó cũng chỉ là thời gian mà thôi.

Hơn nữa lão phu có rất nhiều thủ đoạn thi thố Nhân Uẩn Đan Khí khiến các vị khó mà đề phòng...

Tuệ Giác đại sư bỗng cao giọng nói:

- Dám hỏi Lệnh Hồ cung chủ, tham ngộ tuyệt học này với ứng dụng gì?

Lệnh Hồ Cao bỗng giọng ngậm đầy bi thương nói:

- Làm cho người võ lâm tàn sát lẫn nhau để rửa hận sâu!

- Chẳng lẽ người trong võ lâm thấy đều có hận thù với cung chủ sao?

Lệnh Hồ Cao giọng quả quyết:

- Có thể nói như vậy!

Quần hào thấy đều chấn động cõi lòng, thảm nhủ:

- Nhân Uẩn Đan Khí này đều bất chấp thủ đoạn sử dụng quả là khó thể phòng bị và công hiệu đúng như lời lão quái đã nói thì giới võ lâm quả là sắp gặp kiếp nạn rồi.

Tuệ Giác đại sư cao giọng:

- A Di Đà Phật! Xin hỏi Lệnh Hồ cung chủ, ả thứ nhì ở đâu?

- Cửa ả đã mở ra rồi, đâu cần hỏi gì nữa?

Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn cửa đường hầm.

- Vậy thì chúng ta xông vào!

Thế là, quần hào đứng cả lên, Tuệ Giác đại sư dẫn trước sải bước đi về phía cửa đường hầm hình vuông.

Thương Ngô Tam Hồ với Trường Tôn Sở đành mỗi người cắp lấy một anh em họ Nghiêm, đi theo Tuệ Giác đại sư.

Liễu Minh đại sư bước nhanh mấy bước, cùng Tuệ Giác đại sư sóng vai đi vào đường hầm, những người khác nối tiếp theo sau.

Chỉ thấy đường hầm này rộng khoảng bốn thước, theo hình xoắn ốc đi lên, mọi người ngưng thần giới bị tiến bước nhưng không gặp một sự cản trở nào.

Quần hào đi được thời gian chừng nửa tuần trà, bỗng nghe tiếng nhạc du dương văng vẳng vọng đến, mọi người cùng dừng bước, ngưng thần lắng nghe, thì ra tiếng nhạc gồm nhiều nhạc khí hòa tấu, âm điệu hết sức quyến rũ, thoát nghe hệt như tiên khúc trên đời.

Tuệ Giác đại sư ngoảnh lại quần hào nói:

- Có lẽ phía trước là cửa ải thứ nhì, nếu lão nạp đoán không lầm, đây hẳn là một ải âm sắc.

Dứt lời sai bước tiến tới.

Quần hào đi được chưa bao xa, tiếng nhạc đột nhiên ngừng bật, đồng thời trước mắt bừng sáng. Quần hào thoáng ngẩn người, chỉ thấy hai nữ tỳ áo đỏ đã mang thức ăn vào Nhân Uẩn Mê Trận khi nãy đang tùm tùm cười đứng đón phía trước.

P phía sau hai nữ tỳ áo đỏ là cuối đường hầm, dường như là một thạch động rộng rãi nhưng bên trong sáng tỏ như ban ngày.

Tuệ Giác đại sư cúi mắt xuống, vẻ mặt nghiêm nghị niệm một câu phật hiệu, đoạn đi qua giữa hai nữ tỳ, tiến vào thạch động.

Liễu Minh đại sư với quần hào nối tiếp nhau theo sau, hai nữ tỳ áo đỏ chờ mọi người vào hết, cũng liền quay người đi vào động. Liền sau đó, hai tảng đá to từ hai bên cửa động di chuyển ra, thoáng chốc đã khép kín.

Quần hào vào động chú mắt nhìn, thấy thạch động này tuy nhỏ hẹp hơn Nhân Uẩn Mê Trận nhiều, nhưng sự bày trí thật khiến người sửng sốt tột cùng.

Bốn vách sơn động bóng loáng và có màu xanh nhạt, nóc động hệt như nền trời và đầy minh châu như sao khuya, tỏa sáng khắp sơn động.

Thạch động hình chữ nhật, hệt như một hành lang to rộng, dài khoảng mười mấy trượng, nơi tận cùng lại là một cửa đá mở toang, có thể nhìn thấy bên trong một đường hầm, nhưng chẳng rõ thông đến đâu. Trong thạch động hình chữ nhật này, hai bên mỗi vách cách hai bước có một chiếc bàn, cách năm bước có một chiếc ghế, trên mỗi chiếc bàn và mỗi chiếc ghế đều có một chiếc khay ngọc kích thước và hình dạng khác nhau, nhưng trên mỗi khay ngọc nào cũng đầy ắp trân châu dị báu, nào là những minh châu sáng rực to cỡ trứng ngỗng, nào là những viên kim cương sắc sỡ cỡ hạt đào, nào là các món cổ vật kỳ hình quái dạng được chạm trở tinh xảo, thật nhiều không kể xiết.

Bất kể minh châu, kim cương hay cổ vật, hiển nhiên thấy đều là vật báu hiếm có trên đời, chỉ cần có một món là đủ tiêu cả đời không hết.

ở giữa những chiếc bàn ghế đầy châu báu ấy, mỗi bên đều có một chiếc bàn tròn bằng đá Đại Lý, trên chiếc bàn bên trái có hai thanh cổ kiếm và một mảnh đá Đại Lý có khắc bốn chữ “Can Tương” và Mạc Mặc dù cỡ chữ không to và cách xa đến mấy trượng nhưng quần hào hiện diện đều là cao thủ nội gia nên chẳng ai là không nhìn thấy rõ và rúng động cõi lòng, cùng thâm nhủ:

- Hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu này sao lại ở đây thế nhỉ?

Lại nhìn chiếc bàn đá bên phải, chỉ thấy trên ấy là một chiếc hộp đá trong suốt và vuông một thước, trong hộp chứa một quả cây màu đỏ tươi cỡ nắm tay.

Trước vô số bảo vật trong động, quần hào bởi thân phận trình độ tu luyện khác nhau nên trong lòng mỗi người cũng có cảm nghĩ khác nhau.

Thái Hư thượng nhân từ trước khi bước chân vào Huyền Đô cung không hề lên tiếng, lúc này ánh mắt bị quả cây màu đỏ trong chiếc hộp đá lồi cuốn, hồi lâu mới nhìn đi nơi khác, khẽ thở dài lẩm bẩm:

- Thật không ngờ Huyết Quả hằng trăm năm mới hình thành lại được gặp tại đây!

Hoạt Diêm Vương đang đứng bên cạnh Thái Hư thượng nhân nghe vậy bất giác động lòng, lão tuy chưa từng thấy Huyết Quả hình dạng như thế nào, nhưng đã từng nghe vật này công hiệu thần kỳ, là một báu vật hiếm thấy mà người trong võ lâm hàng mong ước.

Lão sợ mình nghe chưa rõ bèn quay sang Thái Hư thượng nhân khẽ hỏi:

- Đạo trưởng muốn nói vật trong chiếc hộp trong suốt kia phải không?

Thái Hư thượng nhân gật đầu nhưng lặng thinh không nói gì, ánh mắt lại hướng vào chiếc hộp trong suốt.

Những người hiện diện đều tai thính mắt tỏ, những lời lẩm bẩm của Thái Hư thượng nhân và câu hỏi của Hoạt Diêm Vương đều lọt vào tai mọi người, bất giác cùng đưa mắt nhìn về phía quả cây màu đỏ trong chiếc hộp trong suốt.

Phàm là người trong võ lâm chẳng ai không biết Huyết Quả là một vật hiếm thế, chỉ có thể gặp chứ không thể tìm, bởi quả này được thành hình trong lòng đá to, phải trải qua sự hung đúc của tinh hoa nhật nguyệt hàng trăm ngàn năm, nhưng lúc thành hình chỉ trong khoảnh khắc, nếu không kịp lấy ra đựng vào trong hộp sẽ lập tức bị đá hấp thụ, biến mất ngay.

Sự thần diệu của quả này là chỉ cần một mảnh là đủ cứu sống một người bệnh nặng hoặc thọ thương gần chết, người thường thì sống rất thọ và luôn khỏe mạnh. Còn người mạnh luyện võ chỉ cần ăn nửa phần, chẳng những có thể chống lại bách độc, mà công lực còn tăng đến mấy giáp tý, đủ để ngạo thị võ lâm, xưng bá thiên hạ.

Chỉ bởi quả này hình thành trong lòng đá và nhanh chóng biến mất, nên giới võ lâm tuy ai ai cũng biết nhưng chưa từng có ai trông thấy bao giờ.

Giờ đây, kỳ trân dị phẩm hết như trong thần thoại ấy đang ở trước mắt, sao không khiến mọi người kinh ngạc và thèm muốn?

Nhưng ai cũng rõ, Lệnh Hồ Cao đã để thần vật ấy ở đây, muốn đoạt lấy chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Con người sống trên đời khó mà thoát khỏi bốn chữ danh, lợi, phú, quý, đứng trước vô số kỳ trân dị báu thế này, thật hiếm kẻ có thể không động lòng.

Hoạt Diêm Vương, Thương Ngô Tam Hồ và Trường Tôn Sở đều là người phàm tục, không cần phải nói, mà ngay như hai vị cao tăng và hai vị toàn chân tuy xem trân châu bảo thạch như cát đất, nhưng đứng trước hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà thời Xuân Thu, cùng với Huyết Quả ngàn năm khó gặp kia, không động lòng sao được?

Ngay khi quần hào tâm trạng mỗi người mỗi khác, bỗng nghe một tiếng la đồng ngân vang, rồi thì trong tiếng động âm âm, thạch động mỗi bên đã hiện ra một cửa tròn.

Lại bóng đỏ thấp thoáng, từ trong cửa tròn bên trái tha thướt đi ra mười hai thiếu nữ xinh đẹp mình khoác tơ mỏng màu hồng nhạt, đồng thời trong tiếng nhạc du dương, cửa tròn bên phải xuất hiện bảy thiếu nữ tay cầm nhạc khí thổi tấu.

Mười chín thiếu nữ thấy đều nhan sắc diễm kiều, thân hình mảnh mai, tơ mỏng che thân, tóc dài phủ vai, toàn thân tràn đầy xuân xanh.

Các thiếu nữ này tuy sắc đẹp mỗi người một vẻ nhưng thấy đều có khí Chất cao quý, thoát nhìn tưởng thiên tiên giáng trần.

Mười chín thiếu nữ vừa đi ra khỏi cửa tròn, chia nhau đứng hai bên, trong tiếng nhạc dặt dìu và chân quan bửu khí, tơ hồng phát phối, dáng ngọc lướt thướt, thật khiến người ngây ngất như say như dại.

Chín người hiện diện tuổi tác tối thiểu cũng gần giáp tỵ, hơn nữa là đệ tử Phật môn xem sắc như không, môn hạ Tam Thanh luôn giữ lòng thanh tịnh vô vi, Thương Ngô Tam Hồ người đứng như danh, trọn đời không cưới vợ, nổi tiếng không gần nữ sắc trên giang hồ, ngay cả Hoạt Diêm Vương La Tu, tuy là giang hùng một phương nhưng cũng không có hành vi dâm ô, còn Trường Tôn Sở thì vợ mất sớm, đến nay vẫn chưa tục huyền, một lòng chung thủy.

Vậy chín vị danh tú võ lâm này lẽ ra đều có thể tự kèm lòng trước trận tuyển mỹ nữ, nào ngờ chỉ hai tăng đạo là còn giữ được lòng thanh tịnh, năm người khác đều bị sắc đẹp tuyệt trần của các thiếu nữ làm cho tâm thần xao động, ý chí lung lay. Tuy nhiên, họ dù sao cũng có định lực hơn người, vẫn còn có thể gắng sức kìm chế.

Hai tỷ nữ áo đỏ thấy quần hào lưỡng lự không tiến tới, một nàng tuổi lớn hơn đưa tay chỉ ra phía trước, nhõn cười nói:

- Xin mời các vị, qua khỏi Hồng Trần Thập Trọng này là đến ả thứ ba của các vị rồi!

Dứt lời, chia nhau đi vào hai cửa tròn khuất dạng.

Hai vị cao tăng Tuệ Giác và Liễu Minh cùng niệm một câu Phật hiệu, cúi đầu sỏng vai dẫn trước sải bước tiến tới.

Nào ngờ hai vị cao tăng đi được ba bước, mười hai mỹ nữ đứng thành một hàng ngang bỗng uốn éo thân liễu, chân tay ngúng nguẩy, chậm chậm nhảy múa theo tiếng nhạc dập dìu của bảy thiếu nữ khác, cản mất lối đi của quần hào.

Hai vị cao tăng Tuệ Giác và Liễu Minh là đệ tử Tam Bảo, dĩ nhiên không muốn đi vào trong đám thiếu nữ gần như lửa thề, vạn nhất đụng chạm vào người họ, hoặc họ nhào vào lòng mình thì tâm thân trong sạch và thanh danh cả đời kể như tiêu tan trong khoảnh khắc.

Ngay khi hai vị cao tăng dừng bước do dự bỗng lại một tiếng la ngân vang, bảy thiếu nữ liền ngưng trỗi nhạc và mười hai thiếu nữ nhảy múa cũng dừng lại.

Nhưng liền sau đó, tiếng địch thánh thót lại vang lên.

Tiếng địch chỉ vài tiếng, tiếng nhạc hợp tấu của bảy thiếu nữ lại vang lên và điệu khúc khác hẳn trước đó, mười hai thiếu nữ lại thướt tha nhảy múa.

Thế là, tiếng địch chỉ huy nhạc khúc hợp tấu của bảy thiếu nữ, nhạc khúc điều khiển điệu múa của mười hai vũ nữ, nhịp nhàng uyển chuyển, nhũ hoa tung tẩy, thật tốt cùng khiêu gợi.

Chưa đầy một khắc sau, chín vị cao thủ võ lâm đã cảm thấy lòng nóng rực, một dục vọng mãnh liệt nảy sinh, vì sự cảm thụ và trình độ tu luyện của mỗi người một khác nên dục niệm cũng không giống nhau.

Tuệ Giác đại sư chợt nhận thấy trận Hồng Trần Thập Trọng này của Lệnh Hồ Cao rõ ràng là trước tiên dùng âm nhạc, nữ sắc và báu vật kêu gọi lòng tham của quần hào, tiếp đến là dùng Tam Điệp Ma Địch làm tâm thần chao động, mê đắm trong hương phấn mỹ nhân, hoặc là...

Nghĩ đến đó, lão hòa thượng bàng hoàng kinh hãi, vội một mặt vận công đối kháng, một mặt cất tiếng nói:

- Các vị hãy quý trọng thanh danh, chớ nên động lòng tham, theo lão nạp xông qua nơi này mau!

Dứt lời, liền tức vung ra một chưởng như vũ bão, đồng thời tung mình nhanh như chớp lướt tới.

ông vốn định dùng chưởng lực đẩy mười hai thiếu nữ đang múa sang bên rồi từ khoảng cách vượt qua. Nào ngờ mười hai thiếu nữ ấy người nhẹ tựa như bông và như thấy đều võ công cao cường, chưởng phong chưa đến gần, họ đã cất người lên, hệt như ong bướm bay liệng trên không.

Tuệ Giác đại sư lao nhanh tới, suýt nữa đã va trúng một thiếu nữ, vội phát mạnh tay áo trái, người đang trên không lách nhanh sang phải, nào ngờ bên phải lại có một thiếu nữ lao nhanh đến.

Trong lúc cấp bách, đại hòa thượng vội chững người và hạ nhanh xuống, trời xui đất khiến lại hạ xuống ngay trên một bàn đá có Huyết Quả.

Một ý nghĩ như tia chớp lướt qua đầu, lão hòa thượng liền cúi xuống vươn tay chộp vào chiếc hộp trong suốt.

- Lão hòa thượng là người xuất gia, sao lại tham lam thế này.

Hoạt Diêm Vương La Tu vừa dứt tiếng người đã lao đến gần, với Chiêu Phi Bộc Lưu Tuyền (thác bay xuôi chảy) một chưởng bổ vào cổ tay phải Tuệ Giác đại sư.

Chưởng phong chưa đến, một luồng khí âm hàn đã ập đến.

Hoạt Diêm Vương bởi sợ báu vật lọt vào tay kẻ khác nên vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt kỹ độc môn Hàn âm Chưởng.

Tuệ Giác chẳng ngờ Hoạt Diêm Vương lại ra tay đột kích, tay phải sắp chộp trúng chiếc hộp trong suốt bỗng thấy một luồng khí lạnh buốt xương ập đến, bất giác giật mình,

tay phải thuận thế với chiêu Cẩn Đê Phiến Vân đón tiếp thế công của Hoạt Diêm Vương và cũng trong khoảnh khắc ấy, đứng trên bàn dùng hai chân kẹp lấy chiếc hộp trong suốt.

Hoạt Diêm Vương vốn định đẩy một chưởng Tuệ Giác đại sư xuống khỏi bàn đá rồi thuận thế đoạt lấy Huyết Quả, nào ngờ sự thật khác hẳn, một chiêu Hàn âm Chưởng của mình chẳng những vô hiệu, trái lại còn bị một chiêu nhẹ nhàng của đối phương chân người lại, giờ lão mới thật sự thấy võ công của vị chưởng môn Thiếu Lâm này quả là cao hơn lão rất nhiều.

Hai người cách nhau hơn trượng, đang khi do dự, đảo mắt nhìn, chỉ thấy hai vị đạo trưởng Vô Ưu và Thái Hư toan đoạt lấy hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà, nhưng bị Liễu Minh đại sư và Trường Tôn Sở ra tay ngăn cản, cũng đang gờm nhau, tình hình cũng giống như bên này.

Trong lúc sáu người tranh giành bảo kiếm và Huyết Quả, Thương Ngô Tam Hồ đã ra tay giành lấy mấy viên châu báu bỏ vào lòng. Lúc này Đại Hồ và Nhị Hồ đứng bên mình lom khom, xem ra bất kỳ ai ra tay cướp đoạt báu vật, hai người cũng sẽ thừa cơ tranh giành.

Tam Hồ như không có hứng thú với bảo kiếm dị quả, ông gia nhập vào đội ngũ mười hai thiếu nữ, rượt đuổi như điên cuồng.

Thì ra Tam Điệp Ma Địch trời dậy, tiếng nhạc của bảy thiếu nữ tấu lên lần thứ hai, chín cao thủ võ lâm đã bị tham niệm mãnh liệt lấn át hết chút lý trí còn lại nên đã ra tay cướp đoạt món vật mình yêu thích, Trường Tôn Sở với Thương Ngô Tam Hồ vì phải cấp một người hôn mê, hành động chậm hơn, khi họ bỏ người xuống đất thì đã muộn, đành phải đứng ngoài chờ đợi thời cơ.

Tuệ Giác đại sư mắt nhìn tình thế lúc này, một chút lý trí còn lại trong linh đài cũng tiêu tan, thay vào đó là niềm khao khát đoạt lấy Huyết Quả để trở thành người đứng đầu thiên hạ.

Một bậc cao tăng còn vậy, huống hồ người bình phàm sao thể cưỡng lại nổi lòng tham trước những báu vật hiếm thế tại đây?